Simon Gustaf von Kothen

Ätten von Kothen härstammar från ön Ösel i Östersjön. Ösel som idag är estländskt blev svenskt land efter freden vid Brömsebro 1645. Leonhard Kothen var farfar till Gustaf och han disponerade godset Hallikas och var superintendent 1645 i svensk tjänst. Fader var Christoffer Kothen och han kallade sig Chohtenius, alltså Khothén latiniserat.

Christoffer Kothen var kapten för bondesoldaterna på Ösel 1646, major och sist kommendant i Narva. Han blev dödad 1662 av överstelöjtnant Lydert Barneken. Han fick kort före sin död ett löfte om adelskap, ett löfte som infriades när hans bägge söner adlades 1681. Christoffer Kothen var gift med Anna Stackelberg av en släkt som numera i Sverige är grevlig och i Ryssland under tsartiden var en av de mera inflytelserika.

Gustaf von Kothen blev pikenerare vid livgardet 1680. Därefter avancerade han snabbt och stadigt inom den svenska militären. Sergeant och därefter fänrik vid Närkes och Värmlands regemente 1683. Löjtnantsgraden uppnåddes 1688. 1712 nådde han överstelöjtnants grad vid Jönköpings infanteriregemente och tre år senare, 1715, befordrades han till överste.

I slaget vid Fraustadt 1706 blev han skjuten genom bröstet men överlevde. 1710 togs han tillfånga av preussarna och sattes på Küstrins fästning, men lyckades fly efter tre månader. 1716 blev han på nytt preussisk krigsfånge men hemkom följande år.

1698 gift han sig med Maria Eding, född 1674-04-01 och död 1708-03-01. Hon var dotter till häradshövdingen Henrik Larsson Eding och hans fru Agneta Hjort. I äktenskapet mellan Gustaf och Maria föddes tolv barn. Efter Marias död 1708 gifte Gustaf om sig med Beata Roos af Hjelmsäter och Gustaf och Beata fick åtta barn ihop.

Källor:

Artikeln skriven av Gustaf Schyman. Säffle-Tidningen 10 mars 1954.

https://www.adelsvapen.com/genealogi/Von_Kothen_nr_995

En spökhistoria

Ur Svensk Amerikanska posten 16 oktober1935

Godset Averstad hade under något århundrade innehavts av Släkten Uggla och där residerade under 1600-talet amiralen Claes Uggla. En gång när Uggla hade sina vänner från de närbelägna herrgårdarna på besök, bland andra Gustaf von Kothen på Kårud i Millesvik, satt hela sällskapet på kvällskröken och pokulerade ute i Aversta-parken.

Av en händelse kom spökrädsla och annat ”skrömt” på tal. von Kothen förklarade att han inte var rädd för någonting mellan himmel och jord. Som klockan närmade sig 12-slaget på natten, föreslog någon att von Kothen, för att visa att han inte led av spökskräck, skulle gå till benhuset på Ölseruds kyrkogård och där hämta en dödskalle från benhuset. Förslaget resulterade i ett vad, och von Kothen begav sig genast iväg genom parken till kyrkogården.

Uggla, som inte heller var rädd av sig, och gärna ville se om von Kothen var lika oberörd som han lät påskina, sprang efter men tog en genväg genom en hage och kom på så sätt före von Kothen till benhuset, där han gömde sig.

När von Kothen kom in i benhuset och tog en dödskalle ur högen, sade Uggla med djupaste basröst: ”Låt bli den där, den är min”. von Kothen tyckte detta lät otrevligt och tog därför en annan. Men för varje skalle von Kothen tog, upprepade Uggla: ”Låt bli den, den är min”.

von Kothen var emellertid inte rädd och för att vinna sitt vad ryckte han snabbt till sig en skalle och gnodde sedan iväg allt vad tygen höll tillbaka till parken på Averstad, där vännerna väntade.

Uggla var dock snabbare och dessutom hade han kortare väg genom hagen och var han redan tillbaka, när von Kothen anlände. ”Här har ni en skalle från benhögen”, ropade von Kothen, och slängde ifrån sig dödskallen, ”men se upp go´vänner, för ägaren är strax efter”.